

Els bàrbars a les portes

written by Jordi Dausà | 3 d'octubre de 2017

Aiguaviva és un poblet molt a la vora de Girona. No arriba als mil habitants. Avui celebraven un dinar popular a la minúscula plaça de la vila, i tot era una festa fins que la Guàrdia Civil, o els Nationals, han arribat. Han entrat per un dels accessos de la plaça. Segurament ningú no pensava que serien atacats. Han llançat gasos lacrimògens, com bàrbars, i de seguida han adoptat una formació de combat. Sabeu contra qui lluitaven? Contra jubilats i contra famílies. Ni un radical, ni un element conflictiu.

El meu cunyat és regidor d'Aiguaviva. Ha sortit de l'Ajuntament i s'ha enfrontat als salvatges. No només s'ha emportat un grapat d'hòsties –ha acabat a l'hospital– sinó que s'ha quedat dempeus, sense doblegar el genoll. El meu cunyat era d'Unió Democràtica, i als dinars familiars m'havia fet un tip de riure a costa seva. Ara m'ho menjo amb patates: avui ha demostrat que té els collons tres vegades més grans que els meus.

A Cassà també hem tingut alertes. En concret, tres. Al final hem reagrupat les urnes a la plaça principal i hem tallat tots els accessos. Amb tractors. El lloc no era un objectiu fàcil, hi havia centenars de persones, i potser per això no ens han atacat. O potser només hem tingut sort, no ho sé. Quan sonaven les falses alertes tothom es preparava, alguns amb somriures. Ni els meus amics ni jo somrèiem. De joves vam veure prou baralles per saber que són una cosa ràpida, bruta i insensata. I si amb païos de carrer ja són violentes, imagineu-vos amb un gos entrenat per mossegar. Unes males bèsties carregades d'odi com les que hem vist avui. Amb les cames que em tremolaven ens hem preparat per a la pallissa que per sort no ha arribat. M'haguera menjat les hòsties pels meus fills. No pas perquè tinguin un futur millor, que això no ho sap ningú, sinó perquè sempre els hi ensenyo que han de ser conseqüents. No sé si

davant d'aquells ogres hauria sigut fort com el meu cunyat, ni si m'hauria aguantat dempeus.

I com que sempre li dic als meus nanos que cal ser bones persones i, sobretot, valents, brando la meva ploma contra els animalots que han vingut a matar-nos. I els assenyalo, i els hi dic assassins, i també acuso els qui s'hi volen reconciliar, amb qualsevol excusa miserable. Avui hi ha dos bàndols a Catalunya, i segurament també a Espanya. La democràcia enfront de la ràbia. La fúria contra la raó. Els carnissers, armats fins a les dents, contra la gent del carrer. Per què sou tan dolents? Per què ens odieu tant?

No eren les urnes el que avui ha portat els monstres a envair les nostres places. Ha estat la venjança. Han vingut a humiliar-nos i a fer-nos mal. Avui ningú ha vingut a posar ordre ni a fer complir la justícia, sinó a intentar destruir un poble, com la gentola mesquina que són. El malànima de l'Albiol menteix com un miserable ara mateix a TV3 –avui no dormirem ni amb tres Orfidals– i fa pocs minuts Rajoy s'ha burlat de nosaltres amb un d'aquells discursos que li escriuen els esbirros.

Però no tot han sigut desgràcies. He vist amics que fins ara es feien dir equidistants que han anat a votar –segurament han votat no, però tant li carda.– I ho han fet públic. Gràcies a ells, i als bombers, i als Mossos, i a les manifestacions de suport que han fet arreu d'Espanya. Gràcies als nostres germans, que ens han sabut entendre. Els que avui s'han mantingut a distància s'han portat com uns autèntics covards, i els ho dic des d'aquí. On sou, intel·lectuals espanyols? A quin cau t'has entaforat, Sabina? Diga'ns, Serrat, des de quin amagatall infecte ens mires, avui? Fa temps que això no va d'independència, encara no ho enteneu? Això va d'enterrar els darrers vestigis del franquisme, que cuegen amb una bona salut sorprenent.

Deixo d'escriure. Sense repassar res. Demà potser canviaria

alguna cosa i avui toca dir el que ens dicta el cor. Que tingueu moltíssima sort i si encara correu carrers –jo ho he fet durant dotze hores– sobretot, que no us facin mal.